

van het lichaam is bij de geboorte reeds donkerder geworden; het is bruinrood met hier en daar, vooral op den rug, zwarte gedeelten.

Volgens VAN BALEN, is ongeveer vier weken na de geboorte deze haarwisseling geheel voltrokken; het uit dunne, roode haren bestaande, foetale haarkleed, heeft dus plaats gemaakt voor een blijvende haarbedekking, welke uit dikke, grijs-zwart gepigmenteerde, elementen bestaat.

Wat gebeurt er nu echter met die enkele, die roodharig blijft? Heeft, zooals weleens gezegd wordt, de haarkleurwisseling toch plaats, maar op een veel lateren leeftijd, of blijven deze individuen hun geheele leven roodbruin? Wat de haren betreft, is te verwachten, dat zich bij deze dieren dikke, rood gekleurde, ontwikkelen. Of de grijs-zwarte kleur geheel achterwege blijft, zou slechts een haaronderzoek kunnen uitmaken. Daarom zou ik hier gaarne de hulp willen inroepen van de lezers van De Tropische Natuur. Misschien, dat iemand eens een roodharig individu in handen krijgt, of van zoo dichtbij kan waarnemen, dat er iets nauwkeurigs over het haarkleed kan worden vermeld.

Inlichtingen en haarmonsters (deze laatste dicht bij de huid afgeknipt en liefst van kop, rug, staartwortel en staartpunt) worden gaarne verwacht.

Men wordt verzocht ze te zenden aan het Anatomisch Laboratorium van de Geneeskundige Hoogeschool, te Batavia.

Batavia, Juli 1934

W. KEERS.

Bij eenige exemplaren van roodharige loetoengs, afkomstig van Oost Java en in het Museum te Buitenzorg aanwezig, heb ik de kleur der haren nagegaan. Over het geheel zijn alle haren (zoowel van het lichaam als van den staart) geelachtig of goudachtig bruinrood gekleurd, zoowel de gegolfde wolachtige haren, als de daartusschen aanwezige stijvere, meer rechte en gewoonlijk iets dikkere, haren. De punten van de haren zijn meestal heel licht tot wit. De dikkere haren zijn veelal donkerder getint en de punten minder wit. Bij twee exemplaren bevinden zich op de kruin ook enkele rechte zwarte haren, waarvan alleen de uiterste punt wit is.

Ofschoon de haren op zichzelf niet veel van elkander in kleur afwijken, is het uiterlijk der dieren toch zeer variabel en ligt tusschen mooi bruinrood en donkerder, meer grijsachtig kastanjebruin. Dit verschil wordt veroorzaakt door het percentage donkerder, eventueel zwarte, haren en door de mindere of meerdere uitbreiding van het wit aan de punten. Vooral bij oudere individuen neemt dit wit toe.

Dat roode loetoengs op lateren leeftijd toch weer zwart zouden worden, lijkt mij niet waarschijnlijk, daar onder de roode exemplaren zeer oude individuen voorkomen en men, voorzoover mij bekend is, nooit een oud exemplaar in overgangskleed aantreft.

K. W. DAMMERMAN.

RECTIFICATIE.

In de vorige aflevering van ons tijdschrift is de eerste zin van de laatste alinea op p. 190 (noot) verongelukt. Men leze hier i. p. v. „Wij zien een dergelijk beeld bij die landslangen, bij welke de huid teekeningen vertoont, b. v. bij *Amblyomma*”: — „Wij zien een dergelijk beeld bij landslangen, waar in de huid teekens zitten, b. v. *Amblyomma*”, enz.

RED.